

Thaibox Verdriet
De Toneelmakerij

Thaibox verdriet: in één woord wow

Recensie door Annelies Omvlee

De Toneelmakerij maakt vaak juweeltjes van voorstellingen voor jonge mensen en kinderen. Thaibox Verdriet is daarop geen uitzondering. Een pracht van een toneelstuk over liefde en loslaten, jezelf zijn en je eigen keuzes maken.

We zijn in boksschool de Silent Dragon. Nog vijf dagen tot het thaiboxgala voor de National Gym Award. De jonge Boris (Floris Verkerk) zal vechten tegen veteraan Tom (Albert Klein Kranenburg). Enkel vechten ze niet zo zeer tegen elkaar, als wel tegen respectievelijk hun vader en verleden. Vader Wolf (Mathieu Guthschmidt) cirkelt ook rond de ring, of dat uit liefde voor zijn zoon is of om hem juist te irriteren wordt op het einde van het stuk duidelijk. Dan zijn daar nog Toms coach Woody (Maarten Heijmans), boksschoolhouder Hank de Tank (Tjebbo Gerritsma) en zusje Elja (Laura de Boer), waarvan de laatste twee ook het een en ander uit te vechten hebben.

Alleen al de niet-standaardsetting voor het publiek is de moeite waard. Zoals het hoort bij een thaiboxgala zitten de toeschouwers rond de ring. In een van de hoeken staat een hoge stoel. De scheidsrechter? Nee, zo blijkt al snel, de beatboxer, muzikmaker, sampletjesman, oftewel Maarten Heijmans. Heen en weer rennend tussen zijn rol als de gladde Woody en die van levende muzikmaker, zorg Heijmans voor de vrolijke noot in het spel. Zijn waarheidsgetrouwe straattaal, glitterende pakjes en wisselende mimiek maken hem een genot om naar te kijken. Zijn wisseling tussen gladde straatjongen en verliefd jongetje is erg geloofwaardig. Ook Verkerk, die eerder de Gouden Krekel won voor zijn rol als Zef in 'Anne en Zef', laat ook nu zien dat hij een echt talent is. Niet alleen weet hij de emoties van de in de steek gelaten Boris prachtig neer te zetten, hij is eveneens overtuigend als thaibokser. De Boer laat hier en daar merken dat ze nog weinig toneelervaring heeft, maar dit is eigenlijk nergens storend. In tegenstelling tot Guthschmidt, die als vader Wolf, met name in het begin, een te theatrale rol heeft. Zowel hij als zijn personage zijn buitenbeentjes in het stuk.

Wat de hele voorstelling boeiend maakt, zijn naast het acteertalent de snelle wisselingen van geluiden, muziek, beelden, gevechten, goede dialogen en gedichten. Daarvan heeft elk personage er een. Zowel de jongere als oudere mensen verveelt het geen moment.

In iets meer dan anderhalf uur wordt de kijker meegetrokken in allerlei emoties. Lachen,

kippenvel, verdriet, boosheid, irritatie, verliefdheid... Het is zeldzaam dat een groep acteurs zoveel sympathie kan opwekken en het publiek en masse kan meenemen in de gespeelde emoties. Het applaus was dan terecht ook niet van de lucht. Voor sommige voorstellingen is maar een woord geschikt. En voor Thaibox Verdriet is dat: wow!

Gezien:

'Thaibox Verdriet', De Toneelmakerij

8 april 2010, Rozentheater, Amsterdam

Voor achtergrondinformatie: www.theaterwiki.nl

De speellijst is te vinden op: www.toneelmakerij.nl

Foto: © Sanne Peper